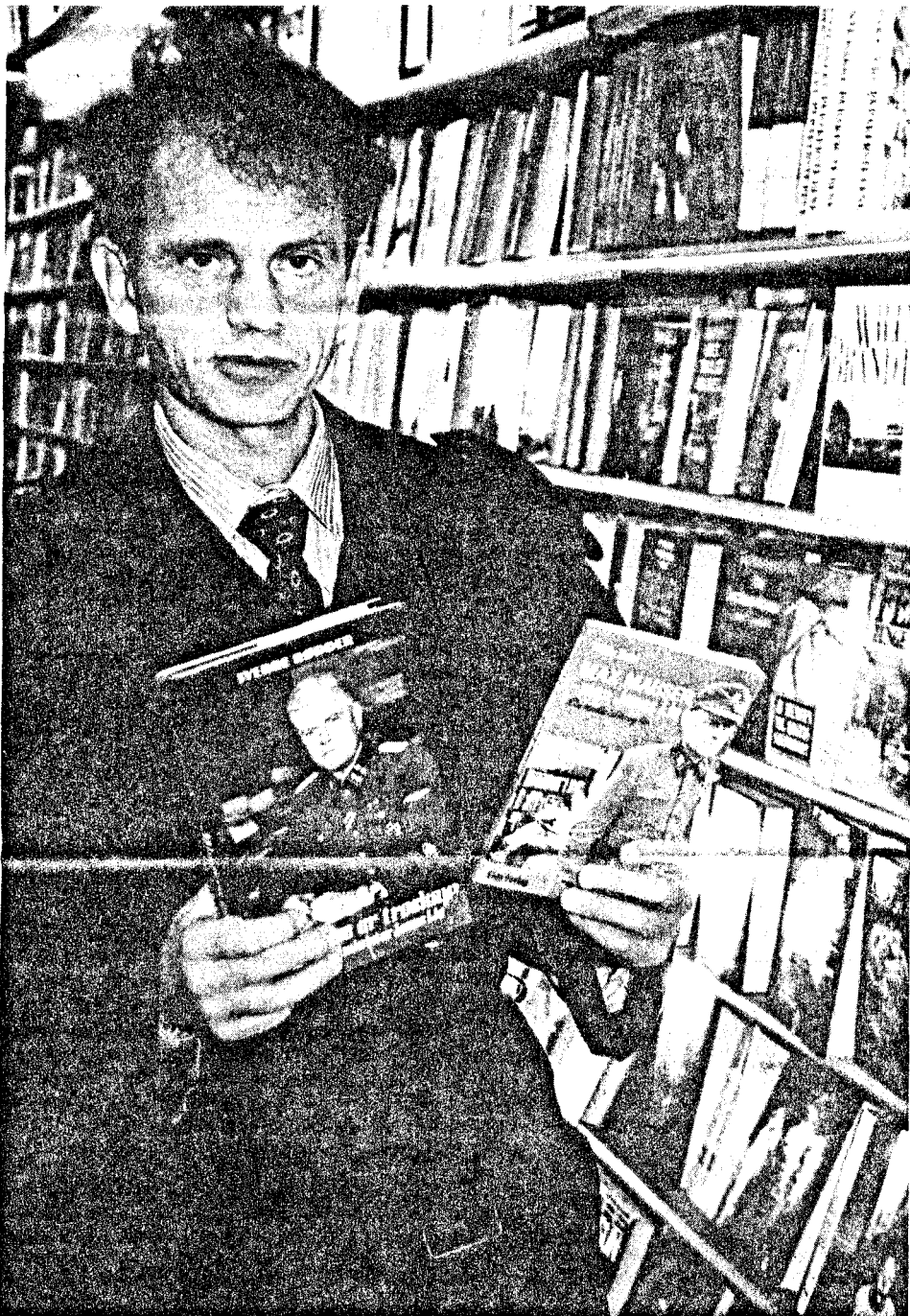

Tidsbarometeret Jonas Lie

ein mann som Johan B. Hjort, ein fascistisk ideolog som mellom anna le fjerne Quisting fordi han ikkje nazistisk nok. Han tilhørte dei kring som trenga opp kvite gardar for å stå mot streikande arbeidarar. Men i krigen følgde han resten av borgarskapet og kom ut på rett side. Kvar vart av alle desse som i tredveåra førebent privat krig mot arbeidarane? Dei vart redda av di dei var engelskventlege, dermed greidde dei seg. Medan mange norske bønder og bygdefolk som i 1940 og etter å ha kjempa mot tyskarne hadde blitt med i NS fordi dei meinte at denne organisasjonen ville ta vare på dei tradisjonane dei trudde på, vart dei hardt straffa etter krigen. Ein ting er sikkert: tape ein krig på grunn av romantisk gammalmannskjærteik til den tyske keisaren. Ein annan ting er å bli tillagt i slags skumle motiv som var rikare i ret på den andre sida. Denne situasjonen, der dei som stod for dei mest sjonale tradisjonane brått fann seg selskap med okkupantane, hadde øydeleggjande verknaad på heile nasjons- og bondervørsla. (...) Det vil seie i vår offisielle historieskriving, er tradisjon som er knytt til handelsinteresser aldri kan bli fascistisk. Det er som å seie ut-børre ein heid seg vest-land så er ein garantert demokrat (DT 22. mars 1977).

Årets namn i bokhausten er Jonas Lie, seier Eystein Eggen.

LARS AARØNÆS

Hanna Kvanmo, Lars Oftedahl eller Arve Johnsen. Men den hata politimeister Lie i Nasjonal Samling (NS). Alia: lomkrigstidas populærforfattar Max Mauser.

Historikar og skribent Eystein Eggen står saman med meg framfor nytt-hylla i Tanums bokhandel i Oslo. Eggen peikar høgt og lågt. Der. Og der og der. Krigsbøker. Memoarar. Minne frå folk som var med i Diktning frå folk som ikkje var det. Mange nye bøker har funne vegen til hylla i naust. Sjeldan har det vore så mange. Ein professor i Bergen har rekna ut at det til no er kome ut over 1000 norske bind som minnest åra 1940-45 — det vil seie eit snitt på 22 i året. Framleis tek vinnarane si heroiske historie og lidning mest plass. Men no med innsmett av bøker som ber om balanse. Guri Hjeltnes («Avisoppgjøret», Aschehoug) pirkar i fleire fedrelandskjære norske aviser anno 1990. Under krigen tente dei seg rike på det norske naziregimet. Aftenposten var ein av dei. Dei måtte fredsvåren med solide pluss i rekneskapan. Boka står saman med Randi Bratteli si. Ho har skrivne om barna som blei fødde under krigen. På rett og gal side.

Eystein Eggen er ikkje tyskarbarn. Han er noko endå verre. Han blei fødd av norske foreldre på Gimle, Bygdøy, i 1944.

— Berre ein mann har fått to biografiar: Jonas Lie.

Eggen plukkar fram. Svein Rødders «Min ære er troskap» på Aschehoug. Willy Dahls «Max Mauser — men Jonas Lie. En studie i dikt og liv». Kjell Fjærtøfts «Ulvetiden» på Gyldendal. Med fyldige sitat frå Lie.

— La oss seie at det er blitt to og ei halv bok på Lie i haust. Ingen slår den!

Gimle var Quislings hovudkvarter. Eystein Eggen fekk nederlaget i vogg-gåve. Han var soldat på norsk side i Narvik-kampane. Gjekk sidan over i tysk teneste — likt Lie. Han blei tilsett som redaktør i SS Leitheft — organet for militærdivisjon Viking. Mora var av gammal lensmannsslekt frå Sør-Trøndelag. Ho arbeidde i NS sitt kvinnesekretariat saman med Olga Bjørner, ho som mange år før hadde bygd opp det norske Bondkvinnelaget. Eggen fortel at hans oppvekst ofte kjendest «som å drukne i rådhusfontenen i Oslo 17. mai».

— Det var ille nok å vere barn i Tyskland, som soner og døttar av taparane. Men der var alle det, og dei tør meir og meir å snakke og skrive om lagnaden sin. I Noreg fanst begge delar. Førebels er eg ein av dei få frå mi side som har tort å stå fram med namn.

Eggen kan velje sine eigne foreldre. Eggens far trekte seg inn i seg sjølv og ut av verda med alkoholen til hjelp. Mora gjekk mentalt overende. Guten måtte tidleg ta på seg skulda for noko han aldri hadde sett.

Han seier det han fekk vite av tidlegare Dag og Tid-redaktør Asgeir Olden var talande. I Olden si bok «Fødd skuldig» (Samlaget 1989) stod berre eit av dei intervjuja «NS-barn» fram under fullt namn. Men mange i hennar situasjon kontakta forfattere etterpå. Derimot var det ingen som ringde eller

FORSTÅ: Forståing avløyser fordøming i bøkene om Noreg og den andre verdenskrigen. Og bokflaumen aukar. I år har NS-politimesteren Jonas Lie fått to og ei halv av det over 40 nye binda om krigen, seier Eystein Eggen — som er kritisk til valutastyrte norske «forståingstendensar» andsynes det nye Tyskland. (Foto Lars Aarønæs).

skreiv til ho som hadde tort å la namnet stå på trykk. Fråværet av horisontal kontakt mellom krigsbarna frå den «gale sida» er totalt. Kvar ber si eiga bør åleine.

Samstundes med dette ramlar samlinga av Tyskland over oss alle. Eggen kjenner seg fullstendig døgnvill. I presse og bøker byrjar mange brått å «forstå». Bakom syng D-markens, Europas mektigaste valuta.

— Historia gjentek seg. Noreg har alltid følgd naboen med den sterkaste valutaen. Pund, dollar. I dag mark.

Kvar kjem Jonas Lie/Max Mauser inn i dette bildet? Opp av sin svarte koffert hentar Eystein Eggen fram ein fotokopi frå Magne Skodvins bokverk av 1947, «Norges krig». Skodvin fortel om ein Lie som «kunne vere grusom på den kalde matter-of-fact-måten som er mere umenneskelig enn noe annet. Somme tider røres også skumlere krefter i ham. Da kunne han nyte andre menneskers li-

delse. Den som ein gang skal tegne hans karakter, må også ta psykiatrien til hjelp».

— I år er det altså laga to Lie-biografiar. Eg har lese begge, og eg synest Jonas Lie kjem svært heldig frå det. Han verkar som ein kjekk og reinhårig gut i desse bøkene. Lie er eit barometer på ei haldningsendring.

Eggen utdjuvar: — Det sameinte Tyskland er blitt eit folk på 80 millionar. Dei krev si eiga historie tilbake. Også Hitler-tida. Som ringar i vatn spreier behovet seg for meir nyanserte framstillingar av Tyskland, krigen og dei involverte på alle frontar.

Dette århundrets Tyskland var meir enn nazismen. Eggen spår at norsk TV innan åtte år vil lage ein romantisk reportasje om Noregsvenen framfor alle, den storsytske imperientekjaren keisar Vilhelm den andre (1859-1941). Vilhelm var det utanlandske statsoverhovud som har gjort mest stas på vest-

landsfjordane. Eggen reviderer påstanden: Det tek kanskje berre åtte månader før keisaren dukkar opp på skjermen.

Om nokre år dukkar ei bok med Eystein Eggens krigs- og fredsversjon opp. Iovar han. Sist han stod på portrett-plass i Dag og Tid, var for 13 år sidan. Han forsvarte då tidlegare medlemmer av Nasjonal Samling og hevda at dei eigentleg ikkje var nazistar, men bygdenorske folk som blei førte bak lysket av tysk ættekjenslepropaganda og odels-bonderomantik. Han sa at bøndene hadde sympati for Tyskland fordi jordbruksinteressene i landet stod så sterkt. Og at rasismen som voks fram i Tyskland før krisenutbrotet, var borgarskapet sitt verk. Sterk kost.

Sitat frå intervjuet, slik det blei ført i pennen av Kjetil Tandstad:

NS var i denne tida (30-åra) eit uttrykk for den typiske europeiske fascisismen, som var storborgarane som rusta seg mot arbeidarane. Eit godt døme er

— Eg vil seie nett det same i dag, seier Eystein Eggen.

— Som tidlegare tillitsvald i Noreg Mållag og Senterpartiet har eg samstundes sett korleis etterkrigstida har på oss eit underleg forhold til vår eiga sjonalkjensle. Tusen år gamle ting i mistenkeleggjorde etter krigen. På talet foreslo Arbeidarpartiets kulturgram å opprette bygdetun. Det lille det åleine var så ille at partiet blei sidda for å ville ha «bygdefascisme». Senterpartiet tør knapt leggje ordet «nasjonal» på tunga, men druknar seg i su dietull og eigne næringsinteresse. 1980 var det typisk at den norske st. feira 75-års jubileet sitt på ein svart-lege måte.

— Så er det kanskje ingen grob for norsk nasjonalisme?

— I så fall er det like greit å legge ned heile butikken, og seie at å krigsbokhaust er ein del av tilpassing til den indre marknaden. Ved invasjon i 1940 trong Tyskland 8000 manntot 120 000 norske soldatar. I dag tr dei vel 80. Den norske krona blei kjøpt til D-marken i haust. For første gong er høyrd at utanlandstoga på Centralstasjon blir roppte opp også tysk, og tyskarane nyttar no Noreg som viltmarksreservat — med Derrick: den fremste turiststen. Vil vi ikkje vejenne oss vår eigenart i denne situasjonen, får vi gjere som i Hansatida: overtalt.

Eller for å la Eggen 1977 snakke Eggen 1990 om den naudsynste, nasjonale sjåvinismen i Noreg: Vi har ein inngrankultur her i landet som er i statsberande kultur, meir eller mindre. Opphavet til denne kulturen er åssen for utanlandsk kapital som ville slå opp her i landet. Det farlege er at hamnar i idear om at ein har ein egen som har rett til å styre over folk, og ein får den oppfatninga at landet er skodeplass for eigne interesse. Vi lære å definere vår eigen nasjonale disiplin. Det gjeld alle.